

عنوان مقاله:

رد پای تفکر پایدار در معماری بومی ایران

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی بومی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

پرستو پورنیازی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی رشت، رشت، ایران

طاهر وحیدی - استادیار، دانشکده هنر و معماری دانشگاه گیلان، رشت، ایران

خلاصه مقاله:

صنعتی شدن شهرها و استفاده نادرست از منابع موجود، رفته رفته به زمین و طبیعت آن صدمات جدی وارد نمود. آسیب لایه ازن و گرم شدن روز افزون کره زمین، آلودگی محیط زیست، انقراض گونه های مختلف جانوری و زیستی و سایر تغییرات غیر قابل جبران که به دلیل دخالت های نابخردانه انسانها بوجود آمد، موج جدیدی از فرهنگ و تفکر را ایجاد نمود که دوستدار و حامی طبیعت و محیط زیست بود؛ تفکر پایدار. رخنه این تفکر در معماری در دهه های پایانی قرن بیستم، ساخت بناهایی را به دنبال داشت که تلاش شده بود کمترین آسیب را به طبیعت وارد کند. پایداری در معماری نه تنها به معنی پایداری فیزیکی بنا بلکه بمعنای حفظ و پایداری طبیعت و انرژی های موجود در آن نیز هست. احساس مسئولیت نسبت به حفظ محیط زیست و تلاش در جهت برهم نزدن تعادل جهانی که در آن زندگی می کنیم، عکس العملی است کاملاً آگاهانه در برابر مشکلات بوجود آمده عصر حاضر. معماری پایدار تحت تأثیر این آگاهی از دریچه دیگری به معماری نگریده و همواره به دنبال خلاقیت و یافتن راهکارهایی است در جهت همسازگاری بیشتر با محیط زیست. روش این پژوهش مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای است و رویکردی توصیفی دارد. بررسی مفاهیم و نظریات موجود در زمینه توسعه پایدار و ویژگیهای معماری سنتی و بومی ایران، همچنین تلاش برای یافتن پاسخ این پرسش که تفکر پایدار چه جایگاهی در معماری بومی ایران داشته است؟، و نتایج بدست آمده از این پژوهش به درک بهتر اهمیت رویکرد پایداری در معماری عصر حاضر می انجامد.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، توسعه پایدار، معماری بومی، محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/544935>

